

„Co to je?“ vyhrkl Patrik. Zvíře vypadalo jako hnědé jehňátko nebo malé srnče, ale trochu... jiné.

„Mám dojem, že to je muflon,“ zašeptal Matěj potichu, aby zvířátko nevyplašil.

„Přesněji mufloní mládě. Viděl jsem je na Sardinii, když jsem tam lezl po horách.“

Patrikův tatka se zamyšleně zamračil.

„Ale jak to, že přišlo takhle blízko? Mufloni jsou přece divoká zvířata, nebo ne?“

„To jsou,“ přikývl Matěj. „Nejspíš musí být zoufalé nebo hladové, jinak by k nám takhle blízko nepřišlo.“

„Můžu mu dát sušenku?“ vykřikl Tonda, ale hned se chytil za pusku, když viděl, jak sebou muflonče vyplašeně trhlo. „Sušenku. Můžu mu dát sušenku?“ zopakoval šeptem.

Matěj zakroutil hlavou. „Radši ne, to není vhodné jídlo pro zvířata. Mohlo by mu to ublížit.“

„A co jablko?“ zeptal se Patrik při pohledu na svačinu ve svojí ruce.

Tentokrát Matěj přikývl. „To je lepší nápad. Ovoce by mu snad nemělo ublížit. Položíme mu to jablko na kraj cesty a půjdeme pryč, abychom ho zbytečně neděsili. Brzy si pro něj určitě přijde jeho máma,“ dodal a začal balit jejich věci.

Tonda s Patrikem by sice nejradši zůstali na místě a pozorovali malé muflonče, ale věděli, že má Matěj pravdu. Potichu se tedy zvedli, k jablku přidali na kraj cesty ještě trochu vody nalité na kůru, aby se mohlo muflonče i napít, a vyrazili zpátky k lodím.

